jouluſt kolmekunningani jo enne ristiusko wägga pühhad päwad. Nenda panniwad sakſagirahwas hilja waſt ikka needſammad päwad wägga tähhele, ſeſt et arwaſid, et ſedda móda, kuida igga päwa ilmad nende kahhe púhha wahhel juhtuwad ollema, nendaſammoti ka igga kohhaſe kuu ilmad peawad tullema. Sellega ſe tühhine marahwa uſk úhte lähhäb, kui útlewad: Kui joulo óſe tähti taewas, ſiis nored lojukſed ſiggiwad; kui rähmane, ſiis näitab wilja woet; kui kõlle, ſiis keik ässi waene. Agga keik niſuggused arrud on wägga ekſitajad, egga olle neid kindlaid tähti ollemas, kuſt ettearwata ja kulutada, mis tullewad päwad ſawad toma; ſeſt Jummal on keik tullewad asjad inimesſe silma eeſt warjule pannud.

Nenda tahhawad ka need mängitoad, mis weel Rootſi wallitſusſe wiimſel aial, liati Leänemaal, Martiſt Jouloni ja úlle ſedda aegagi peti, pohja ma rahwa joulude jäljed olla. Noor rahwas, tüdrukud, poiſid tulliwad, kus ſurem lubba küllas olli, omma parremas ehtes ja ridis óhto kokko, tantſiſid ja móllaſid pole ó, lóiwad passi, mis weelgi úks neid joulo mängiſid on, ja kui neil olli óllut, ſiis ka úllemára joiwad, ja teggiwad muudki wallatuſt, mis nimmetamatta jágo, kunni need mängitoad kohto poleſt koggoni ärrakeeldi.

Et marahwas joulo ſealihha armaſtawad ſüa, ſegi tulletab mele Rootſi rahwa ennemuiſtſed ábbausso kombed. Seſt jouluks numaſid úhhe ſure orrika, pannid koggodusſes käed joulo aial temma ſelja peále, omma kunningale ſellega truuſt ja ſannakuulmiſt tootades, tapſid pärraſt orrika ohwriks ábbajumalattele, kellele ka wilja, leiba, ja muud ſömawarra anniks tóid; agga orrika